

Så er spørgsmålet bare igen: Hvorfor skal det ske skjult og fordækt og uden mulighed for en ordentlig debat i Folketinget, uden mulighed for, at Folketinget kan stemme til det konkrete indgreb? Hvorfor vedtog man i regeringen sammen med hr. Kristian Thulesen Dahl at gøre det som en tekstanmærkning i stedet for at fremsætte et lovforslag, for det var der jo rigelig tid til fra den 24. november og frem til, at det skal træde i kraft den 15. februar.

(Kort bemærkning).

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jamen man kan åbenbart blive ved at gentage det samme og det samme og det samme. Jeg vil ikke sige, det er skjult eller fordækt, det er vel halvanden A4-side. Det kan ikke være et mere synligt ændringsforslag, og det var altså ikke besluttet den 22. november. Vi måtte gøre os overvejelser om, hvordan vi håndterer det, hvis det alligevel skrider, hvis det ikke lykkes for KL. Hvad er det, vi i givet fald kan gøre?

Der ønskede vi at få en hjemmel. Sådan forholder det sig, og det mener jeg for så vidt ikke der er noget mærkeligt i. Jeg har ikke noget ønske om, at man i 2007 kan stille spørgsmålet: Hvorfor gjorde man ikke det, som man burde have gjort, da man kunne se, det skred? Altså underforstået, at kommunerne ikke havde nået målet.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jeg antydede slet ikke, at finansministeren havde glemt at fortælle kommunerne den 22. november, hvad det var, der var på banen. Det antydede jeg slet ikke. Det var finansministeren selv, der antydede det. Jeg sagde den 24. november, den dag, hvor anmærkningen skjult oversendes til Folketinget. Den dag kunne man jo lige så godt have vedtaget at fremsætte et lovforslag. Så det er et bevidst valg den 24. november, at i stedet for et forslag, der kan komme til almindelig behandling i Folketinget med offentlig debat og med mulighed for høringer, foretræde og ændringsforslag, laver man en anmærkning med de begrænsninger, der er i behandlingen af det, som vi har drøftet så grundigt i dag.

Jeg kunne godt tænke mig at vide, og det er rigtigt, at vi er nødt til at spørge igen og igen og blive ved, til vi får svaret: Hvorfor valgte finansministeren sammen med hr. Kristian Thulesen Dahl fra Dansk Folkeparti, at det skulle ske i form af en anmærkning og ikke et lovforslag?

(Kort bemærkning).

Finansministeren (Thor Pedersen):

Fordi jeg dengang fandt og jeg stadig finder, at det er en anvendelig form. Det er en måde at gøre det på, som ikke strider imod noget som helst. Sådan er det. Jeg mener stadig, det er en anvendelig måde at gøre det på. Det er jo også den opfattelse, der var i det bagland, jeg har i det hus, som jeg har ansvaret for.

Hvad var det egentlig, man skulle gøre? Hvad skulle man egentlig gøre for at få en hjemmel? Det har vi så gjort, og det er altså ikke noget, der er sneget ind. Det er oversendt som ethvert andet ændringsforslag. Det er til at læse. Det er meget svært at undgå at komme til at læse det. Det er bevidst gjort meget, meget specifikt, hvad det egentlig er, der ligger i den tekstanmærkning, hvad det er, man søger om.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Den 22. november ganske kort tid efter kommunalvalget havde ministeren møde med KL. De fik en frist til den 15. februar til at kigge på budgetterne. Allerlesenest den 24. november, hvor ministeren sender ændringsforslaget over til Folketinget, må ministeren jo have vidst, at det var det her, han ville, men han orienterede ikke kommunerne og sagde: Den aftale, vi lavede den 22. november om, at I har frist til den 15. februar, gælder ikke rigtig, for nu laver jeg et ændringsforslag til Folketinget.

Ministeren udsendte heller ikke nogen presmeddelelse, ministeren kom ikke med et lovforslag eller noget andet, hvor han prøvede at skabe en større debat. Ministeren orienterede, så vidt jeg ved, ikke engang sine egne ordførere. Vi kunne i hvert fald sidde til en konference med en række borgmestre i Grenaa, hvor regeringspartierne egne ordførere ikke vidste, at det her indgreb, som altså er et historisk indgreb, var undervejs.

Der er ingen, der anfægter, at det ikke er direkte grundlovsstridigt. Det, vi spørger til, er, hvorfor man vælger denne metode frem for at vælge lovgivning eller aktstykke, så vi kunne få en parlamentarisk behandling i Folketinget, så det var fuldstændig tydeligt og klart for alle, hvad det var for bemyndigelse, man ville have.

(Kort bemærkning).

Finansministeren (Thor Pedersen):

Altså, det, det drejede sig om den 22. november, var, at jeg ville høre, hvad kommunerne egentlig